

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCCX. ad annum MLXXIII.

Parisiis, 1644

Concilivm Avrelianense Contra Novos Manichaeos Haereticos in Gallia celebratum anno Christi MXVII. tempore Benedicti papae VIII. & Roberti regis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15625

VII.

Decreuimus iterum vt nullus emat hereditatem ferui ecclesiæ, qui autem emerit eam, perdet eam & precium.

Hic multa decreta sequebantur in codice ad ciuilem potius quam ecclesiasticam regni gubernationem pertinentia, quæ ideo omisimus. *Hæc Baronius anno 1012.*

NOTA.

Acta Concilii unde accepta.

* *Concilium.*] Acta huius Concilii ex manuscripto codice Hispanico per Valerium Serenum Louanensem anno Christi 1565. excerpta accepta a reuerendo & doctissimo viro domino Iacobo Huttero sacre theologiæ doctore, & metropolitanæ ecclesiæ Colonienfis canonico presbytero: contuli eadem cum excusis Baronianis, quæ etiam si parum & non nisi locis in margine notatis discrepent, hoc tamen singulare habent, quod lacunam illam apud Baronii annales relictam impleant, verbaque apud ipsum omissa restituant ista: *Concedat maiorino regis vocem iudicii, diuidatque per mediam calumniam homicidii*: item quod post sextum capitulum, cuius initium est: *Iudicato ergo ecclesia*, &c. addatur in nostro codice septimum istud capitulum: *Decreuimus iterum vt nullus emat hereditatem ferui ecclesiæ, qui autem emerit eam, perdet eam & precium.*

Rod. lib. 5. cap. 19.

Post quod immediate subiungitur: *Reliqua quadraginta decreta pertinent ad res ciuiles.* Huius Concilii meminit Rodericus Toletanus his verbis: *Rex autem Adelfonsus Concilium celebravit & readificauit Legionem, quam Almanzor & Habelmalich filius eius destruxerunt, & leges Gothicas reparauit, & alias addidit, quæ in regno Legionis etiam hodie obseruantur.*

* CONCILIVM AVRELIANENSE

CONTRA NOVOS MANICHÆOS HÆRETICOS
in Gallia celebratum anno Christi MCVII. tempore
Benedicti papæ VIII. & Roberti regis.

NOTA.

* *Concilium.*] Cum hoc tempore, anno nimirum Christi 1017. apud urbem Aurelianensem hæresis Manichæa per mulierem Italam resuscitata & disseminata fuisset, eamque Heribertus & Lisoius duo palatii proceres regi familiares imbibissent, vicinisque locis spargere tentassent, libereque pronuntiarent futurum breui vt vniuersus populus sua dogmata amplecteretur, rex Christianissimus hac de re

ANNO
CHRISTI
1012.

ANNO
CHRISTI
1017.

ANNO
CHRISTI
1017.

merito turbatus, citissime ad Aurelianos properans, inquit Glaber, conuocatis plurimis episcopis & abbatibus, ac religiosis quibusque laicis, acerrime cepit perscrutari qui essent auctores huius peruersi dogmatis, vel qui parti illorum iam decepti consentirent. Facta igitur perscrutatione inter clericos, quomodo unusquisque sentiret, & crederet ea quae fides catholica per doctrinam apostolicam incommutabiliter seruat & predicat; illi duo, videlicet Lisoius & Heribertus, statim se aliter sentire non negantes, quales diu latuerant manifestauerunt. Deinde vero plures post illos se parti istorum profitebantur herere, nec ulla ratione se posse affirmabant ab illorum segregare consortio. Quibus compertis, tam rex quam pontifices tristiores effecti, interrogauerunt illos secretius, utpote viros haecenus in omnium probitate perutilissimos, quorum vnus Lisoius in monasterio sanctae Crucis clericorum clarissimus habebatur, alter item Heribertus sancti Petri ecclesiae, cognomento Puellaris, capitale scholae tenebat dominium. Qui dum interrogati fuissent, a quo, vel vnde eis ista praesumptio accidisset, huiusmodi dederunt responsum: Hoc enim diu est quod sectam quam vos iam tarde agnoscitis amplectimur; sed tam vos quam ceteros cuiuscumque legis vel ordinis in eam cadere expectauimus; quod etiam adhuc fore credimus. His dictis continuo palam exposuerunt omnium antiquarum stultissimam ac miserissimam nempe sui deceptricem haesim. Cuius videlicet ratiocinatio tanto minus erat idoneis sermonibus obnixa, quanto constat esse illi ter veritati contrariam.

Dicebant enim deliramenta esse quidquid in veteri ac nouo Canone Capita haereticum. certis signis ac prodigijs veteribusque testatoribus de trina vnaque deitate beata confirmat auctoritas. Calum pariter ac terram, ut conspiciuntur, absque auctore in initio semper extitisse asserabant. Et cum vniuersarum haeresum insanientes canum more latrantes deterrima, in hoc tantum Epicureis erant haereticis similes, quoniam voluptatum flagitijs credebant non recompensari ultionis vindictam. Omne Christianorum opus, pietatis dumtaxat, & iustitiae, quod aestimatur precium remunerationis aeternae, laborem superfluum iudicabant esse. Interea his aliisque quamplurimis insanis impudenter ab eisdem prolatis, non defuere fideles atque idonei testes veritatis, qui illis sufficienter, si vellent tam veritati quam propriae acquiescere saluti, respondere de suis cecis atque erroneis assertionibus valerent. Sed & nos quoque secundum exiguitatem nostri intellectus his quos prenotauimus illorum erroribus vel perpauca respondere decreuimus. & paulo post: Prater ea cum a pluribus omni sagacitate elaboratum fuisset, qualiter deposita mentis perfidia veram & vniuersalem reciperent fidem, atque illi omnimodis se facere denegarent, dictum est eis, quoniam nisi celerius ad sanam fidei mentem redeant, regis iussu, & vniuersae plebis consensu, igne essent protinus cremandi. At illi male in sua confissi vesania, nihil pertimescere se iactantes, seque euasuros ab igne illasos promittentes, quin potius meliora sibi suadentibus spernendo illudebant. Cernens quoque rex, & vniuersi qui aderant, minus posse illos reuocari ab insania, iussit accendi non longe a ciuitate ignem per maximum, ut vel eo forte terribili, a sua malignitate desinerent. Ad quem cum ducebantur, rabida adacti dementia, se omnimodis hoc velle proclamabant, ac sese vltro ad ignem tra-

Hæretici
igni tradun-
tur.

hentibus inferebant. Quibus ad vltimum numero tredecim igni traditis, cum iam cœpissent acrius aduri, cœperunt voce qua poterant ex eodem igne clamare se pessime deceptos arte diabolica nuper de vniuersorum Deo ac Domino male sensisse, & ob hanc ab eisdem illatam ei blasphemiam illos temporali atque aeterna vltione torqueri. His vero plures e circumstantibus auditis, humanitatis pietate permoti accedentes, vt vel semiuuos ab igne eriperent, minime valuerunt, quoniam vindice flamma consumente illos continuo in* puluerem fuerunt redacti. Si qui vero postmodum huius peruersitatis sectatores fuerunt reperti, simili vltionis vindicta vbique fuerunt perdit. Propterea venerabilis catholica fidei cultus, extirpata insanientium pessimorum vesania, vbique terrarum clarior emicuit. Hactenus Glaber de actis Concilii.

ANNO
CHRISTI
1077.

CONCILII

CONCILIVM VVINTONIENSE

ANNO
CHRISTI
1101.

SVB CANVTO REGE ANGLORVM, DANORVM,
& Norvvegarum, habitum in sancto natali Domini,
anno Christi MXXI.

Ex manu-
scripto bur-
gi sancti
Edmundi.

HÆC sunt statuta Canuti regis Anglorum, Danorum, Norvvegarum, venerando sapientum eius consilio ad laudem & gloriam Dei, & sui regalitatem, & commune commodum, habita in sancto natali Domini apud Vvintoniam, &c.

Rex Canutus anno regni sui quinto, videlicet per centum & triginta annos ante compilationem decretorum quæ anno Domini 1150. fuerunt compilata, anno septimo pontificatus papæ Eugenii tertii, & ante compilationem aliorum Canonum quorumcumque, cunctos regni sui prælatos, procuresque, ac magnates, ad suum conuocans parlamentum, in suo publico parlamento, persistentibus personaliter in eodem Vvulstano & Adelnodo archiepiscopis, & Ailvvino episcopo Elmhamense, & aliis episcopis, ipsorum suffraganeis, septem ducibus, cum totidem comitibus, nec non diuersorum monasteriorum nonnullis abbatibus, cum quamplurimis gregariis militibus, ac cum populi multitudine copiosa, ac omnibus tunc in eodem parlamento personaliter existentibus, votis regiis vnanimiter consentientibus præceptum & decretum fuit:

Exemptio
ab episco-

Quod monasterium sancti Edmundi, &c. sit ab omni iu-